

"Μια υπέροχη μέρα"

Ήταν 9 Δεκέμβρη 2006, μια όμορφη χειμωνιάτικη μέρα. Πολύχρωμα πανό κρεμάστηκαν στο χώρο του Πολυτεχνείου. Συνάδελφοι/σες που χρόνια τώρα διανύουμε μοναχικά χιλιόμετρα μαζεύτηκαμε να υπογράψουμε το καταστατικό και τη διακήρυξη του σωματείου κόβοντας έτσι την κορδέλα σ' ένα καινούργιο δρόμο. Ένα δρόμο με πολλά χιλιόμετρα, μα όχι πια μοναχικό. Οι ανάγκες μας ίδιες, οι διαδρομές διαφορετικές, ο

τρόπος ένας. Τώρα το ξέρουμε. Η εκδήλωση ξεκίνησε με ομιλίες συναδέλφων που αφορούσαν το που, πως, πότε ξεκίνησε και μέσα από ποιές διαδικασίες φθάσαμε στη δημιουργία αυτού του καταστατικού και την ίδρυση σωματείου. Την ίδια ώρα περισσότερα από 100 άτομα υπογράψουμε και εγκρίνουμε το καταστατικό, το "εργαλείο" μας, το "οχημά" μας. Στη συνέχεια ξεκίνησε εορταστική μοτοπορεία στο κέντρο της Αθήνας, με στάση

στη Βουλή και κατάληξη στο Καλλιμάρμαρο Στάδιο. Δεν ήμασταν μια μεγάλη, χαρούμενη παρέα που "βγήκε τη βόλτα της". Όλοι εμείς που καθημερινά κινούμαστε προς διαφορετικά σημεία "παραλαβής-παράδοσης", είχαμε το ίδιο δρομολόγιο. Στο αύριο, μέσα από τους παλιούς δρόμους της εργατικής διεκδίκησης. Ήταν μια υπέροχη μέρα. Θα έρθουν κι άλλες. Μα πάντα η πρώτη έχει μια άλλη θέση στη καρδιά μας.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΧΡΟΝΙΚΟ...

Γ' αυτό το νέο επάγγελμα, όλα ξεκίνησαν πριν από περίπου 25 χρόνια σε μια χρονική περίοδο που η νέα πραγματικότητα επέβαλε την "οικονομική ανάπτυξη", δηλαδή την άγρια επιχειρηματικότητα και τον λυσσαλέο ανταγωνισμό του κεφαλαίου. Με βάση τα νέα δεδομένα σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις αναζήτησαν νέους τρόπους παροχής υπηρεσιών με όσο το δυνατόν χαμηλότερο κόστος ώστε να εξασφαλίσουν μια καλύτερη θέση στην αγορά αφού την ίδια περίοδο βιώναμε την "έκρηξη" του καταναλωτισμού της ελληνικής κοινωνίας. Η αρχή έγινε με τα σουβλατζήδικα, τις πιτσαρίες και τα φυλλάδια με τη φοβερή είδηση, "ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΣΟΥ" που έκαναν την εμφάνισή τους σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας.

Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θεαματική, ο βραχνάς του καθημερινού μαγειρέματος έδωσε τη θέση του σε ένα πολυποϊκό και λαχταριστό μενού. Όλες οι ψησταριές, πιτσαρίες, εστιατόρια κ.τ.λ έμαθαν πως με τα δίκυκλα θα κάνουν χρυσές δουλειές και οι τζαμαρίες τους γέμισαν με αγγελίες του τύπου "ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΕΟΣ ΜΕ ΜΗΧΑΝΑΚΙ". Στη συνέχεια, οι διανομές με δίκυκλο επεκτάθηκαν σε όλους τους τομείς του εμπορίου και των υπηρεσιών, από τα μπακάλικα και τα περίπτερα μέχρι τα εργοστάσια τα ιατρεία και τα λογιστήρια.

Στις αρχές του '90 είχαμε και τις πρώτες εταιρείες που προσέφεραν επαγγελματικές υπηρεσίες στις ταχυμεταφορές, εταιρείες που απασχολούν μέχρι και σήμερα ένα σημαντικό αριθμό εργαζομένων. Ξαφνικά είχε προκύψει ένα νέο επάγγελμα που το συναντούσες παντού και

συνέχεια στην σελίδα 2

Συγκεντρώνουμε χρήματα για την έδρα του σωματείου μας

Όλοι εμείς που δουλεύουμε με μηχανάκι, κούριερ, ντελιβεράδες και εξωτερικοί, είμαστε συνέχεια στο δρόμο και συναντιόμαστε σε κάθε γωνία της πόλης καθόλη τη διάρκεια της ημέρας. Πολλοί από εμάς ανταλλάσσουμε βλέμματα αλληλοκατανόησης, άλλοι λέμε στο πόδι κανα δυο κουβέντες και μερικοί μιλάμε συχνά για τα πακέτα που τρώμε στη δουλειά. Είμαστε λοιπόν εργάτες του δρόμου και όσο κυκλοφοράμε στους δρόμους αυτής της πόλης πρέπει και να αλληλοαναγνωρίζομαστε και να μιλάμε μεταξύ μας και να νιώθουμε πως είμαστε όλοι μαζί. Τώρα που υπάρχει και το σωματείο μας -η συνέλευση βάσης εργαζομένων οδηγών δικύκλου- χρειαζόμαστε ανάμεσα σε πολλά άλλα και κάτι ακόμη. Έναν χώρο ("έδρα" λέγεται στη γραφειοκρατική γλώσσα), στον οποίο κάθε συνάδελφος θα μπορεί να έρχεται σε άμεση επαφή με τη συνέλευση βάσης. Έναν χώρο για να μπορούμε όλοι εμείς οι εργάτες του δρόμου που είμαστε σκορπισμένοι στο βορρά, στο νότο, στην ανατολή και τη δύση αυτής της πόλης, να συναντιόμαστε και να συζητάμε. Έναν χώρο για να μπορούμε να στεγάσουμε τις υποδομές μας. Υπάρχουν σκέψεις, που αυτήν την περίοδο συζητάμε στη συνέλευση βάσης, ώστε ο χώρος να είναι ανοικτός και να λειτουργεί για κάποιες ώρες κατά την διάρκεια του οκταώρου. Κι αυτό για την περίπτωση που συνάδελφοι θέλουν να περνάνε την ώρα της δουλειάς έστω και για έναν καφέ στα πεταχτά. Σε κάθε περίπτωση, η αλήθεια είναι ότι σωματείο χωρίς "έδρα" δεν νοείται. Να πούμε επίσης καθαρά και ξάστερα ότι "έδρα" σημαίνει νοίκι. Και νοίκι σημαίνει μήνας μπαίνει - μήνας βγαίνει λεφτά! Επειδή όμως η συνέλευση βάσης είναι ένα σωματείο που στηρίζεται στις δυνάμεις του, τα λεφτά δεν πέφτουν από τον ουρανό. Γι' αυτό λοιπόν συνάδελφοι είναι αναγκαίο να δώσετε μια οικονομική ενίσχυση ώστε να μαζευτεί ένα αρχικό ποσό. Το αρχικό αυτό ποσό θα χρησιμεύσει ως "κεφάλαιο εκκίνησης", δηλαδή θα χρησιμεύσει για τις πρώτες εγγυήσεις που θα ζητήσει ο ιδιοκτήτης, και αν αυτό το ποσό είναι ικανοποιητικό θα χρησιμοποιηθεί και για όσα νοίκια επόμενων μηνών μπορεί να καλύψει.

Αξίζει τον κόπο να δώσει ο καθένας ό,τι μπορεί ώστε να αποκτήσουμε έναν τέτοιο χώρο για όλους εμάς. Αυτή τη στιγμή η συνέλευση βάσης αναζητά έναν χώρο, ενιαίο, ισόγειο - ημιυπόγειο, από 80 τετραγωνικά στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας. Προσπαθούμε να πετύχουμε ένα νοίκι πάνω - κάτω στα 300 ευρώ το μήνα.

Μέχρι λοιπόν να βρεθεί ένας τέτοιος χώρος, η συνέλευση βάσης εξακολουθεί να κάνει τις συναντήσεις της στο Πολυτεχνείο, κάθε Σάββατο στις 5 το απόγευμα, όπου και μπορείτε να περάσετε να αφήσετε την οικονομική σας ενίσχυση. Θα είναι άλλωστε και μια ευκαιρία να συμμετέχετε και να μάθετε από κοντά για τα ζητήματα που συζητάμε αυτόν τον καιρό.

„Αεχνημολαπο“

Σαν συνέλευση εργαζόμενων από την αρχή έχουμε σταθεί δύσπιστοι απέναντι στα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τους δημοσιογράφους. Έχουμε σταθεί επιφυλακτικοί έως αρνητικοί απέναντι στις εφημερίδες, τα περιοδικά, τους ραδιοφωνικούς σταθμούς και την τηλεόραση. Ευκαιρίες για να προβληθούμε μας έχουν δοθεί πολλές, όμως σαν συλλογικότητα, σαν συνέλευση έχουμε αρνηθεί. Και σαν συνέλευση αποφασίσαμε να δημοσιοποιήσουμε τους λόγους που μας έχουν ωθήσει σε αυτή τη θέση ώστε να μη χρειάζεται να λέμε συνεχώς τα ίδια και τα ίδια. Βέβαια, επειδή κανείς δεν είναι αναγκασμένος να ακολουθήσει την αντί μίντια λογική μας, ελπίζουμε πως με τα επιχειρήματά μας θα πείσουμε και όσους διαφωνούν.

Γιατί λοιπόν όχι στα μίντια;

Ένας από τους λόγους είναι πως σαν συνέλευση λειτουργούμε αμεσοδημοκρατικά. Που σημαίνει πως στις αποφάσεις συμμετέχουμε όλοι μέσα από τις εβδομαδιαίες συνελεύσεις μας. Δεν μας ενδιαφέρει η εκπροσώπηση αλλά η συμμετοχή. Τα μίντια ως γνωστόν ψάχνουν πάντα για τον αρχηγό, τον ηγέτη, τον χαρισματικό, τον ειδικό, τον ένα. Ακριβώς το αντίθετο δηλαδή από αυτό που επιδιώκουμε εμείς. Δηλαδή τους πολλούς, που συζητούν, αποφασίζουν, καταγράφουν και δημοσιοποιούν τις αποφάσεις τους. Κι εδώ τίθεται το δεύτερο ερώτημα.

Αυτές τις συλλογικές αποφάσεις πως θα τις μάθει ο κόσμος;

Μέσα από τα δικά μας μέσα. Μέσα από τα έντυπα, τις προκηρύξεις, τις αφίσες, τα πανό, τα συνθήματα, το λόγο και τη στάση του κάθε συνάδελφου στις πιάτσες και στους χώρους δουλειάς. Κανείς δεν μπορεί να εκφράσει καλύτερα από εμάς τους ίδιους, τις ανάγκες μας. Δεν έχουμε ανάγκη από ειδικούς, δεν έχουμε ανάγκη από "άκρες" αλλά από τους συναδέλφους που θέλουν να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους και να παλέψουν. Εμείς δεν

Η Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου και τα Μ.Μ.Ε

αντλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως celebrities, ούτε περιμένουμε τα 15 λεπτά δημοσιότητας που υποσχέθηκε ο Άντι Γουόρχολ στον αποχαυνωμένο δυτικό κόσμο. Ως συνέχεια των σωματείων του προηγούμενου αιώνα, είμαστε υποχρεωμένοι να μην κάνουμε τα λάθη του παρελθόντος και να επαναδιατυπώσουμε τον συνδικαλισμό χωρίς διαμεσολαβητές ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα.

Μα έχουμε την τεχνογνωσία, έχουμε τις υποδομές για κάτι τέτοιο;

Ναι, τις έχουμε και το έχουμε αποδείξει με τις μέχρι τώρα καμπάνιες, με τις μοτοπορείες, το μοίρασμα προκηρύξεων και τις αφισοκολήσεις μας. Επιδιώκουμε τη συμμετοχή. Επιδιώκουμε να διαδραματίσουμε τον κοινωνικό, πολιτικό και πολιτιστικό ρόλο που αντιστοιχεί σε κάθε ένα που θέλει να λέγεται μέλος συνέλευσης εργατικού σωματείου. Κι αυτό θα ήταν λάθος να το αναθέσουμε σε πάσης φύσεως "ειδικούς". Αυτό που θέλουμε είναι όλοι οι συνάδελφοι να έχουν λόγο και άποψη στη διαμόρφωση των κινήσεών μας. Στη διαμόρφωση, στην κλιμάκωση των διεκδικήσεων και του αγώνα μας. Όλοι πάνω κάτω τα ίδια ζούμε, στο ίδιο καζάνι βράζουμε. Οπότε έχουμε όλοι πολλά να πούμε, πολλά να γράψουμε και πολλά να μοιραστούμε. Αυτό το έντυπο που τώρα κρατάς στα χέρια σου, όπως και κάθε κίνησή μας, είναι και δικό σου, ανοιχτό και στο δικό σου κείμενο, στο δικό σου άρθρο χωρίς τη διαμεσολάβηση του κάθε δημοσιογράφου που όπως και να το κάνουμε θα δει τα πράγματα από τη δική του σκοπιά ή από τη σκοπιά του αφεντικού του.

Και τι είναι ο δημοσιογράφος;

Ένας υπάλληλος είναι. Σε κάποιο έντυπο. Που συνήθως ανήκει σε κάποιο όμιλο. Που εξυπηρετεί κάποια συμφέροντα. Κι επειδή εμείς δεν πιστεύουμε στην ανεξάρτητη δημοσιογραφία κι έχουμε δει αρκετές φορές τα μίντια να στρέφουν τον κόσμο ενάντια στους εργατικούς αγώνες {δες αγρότες, λιμενεργάτες} λέμε να κρατήσουμε απόσταση ή όπως λέει κι ο λαός φυλάμε τα ρούχα μας για να 'χουμε τα μισά.

Όσες φορές έχουμε δει αναφορές για μας στα μίντια έχουμε παρατηρήσει τα εξής: Ποτέ δεν έχουν φωτογραφίες που να δείχνουν μαζικότητα. Ποτέ δεν αναφέρουν τα κείμενα της συνέλευσης. Ακόμη και στην πανηγυρική συνέλευση που ψήφισε το καταστατικό του σωματείου δεν αναφέρουν ούτε μία παράγραφο του καταστατικού αλλά στην καλύτερη περίπτωση μας παρουσιάζουν σαν κάτι περίεργους μηχανόβιους.

Και είναι λογικό.

Τι να καταλάβει από τις ανάγκες μας ένας άνθρωπος που μας βλέπει σαν επιδοξα θέματα. Που είναι ικανός να μας κρεμάσει και κουδούνια προκειμένου να μας πουλήσει σε καλή τιμή στα αφεντικά του.

Γι' αυτό κι εμείς επιλέγουμε να κινηθούμε με τα δικά μας μέσα. Χωρίς εξαρτήσεις ούτε από καλούς ούτε από κακούς δημοσιογράφους. Ούτε από προοδευτικούς ούτε από συντηρητικούς. Μέχρι τώρα μια χαρά τα καταφέρνουμε και όσο θα περνάει ο καιρός και θα μεγαλώνει η συμμετοχή των συναδέλφων τόσο περισσότερο θα συγκροτούνται και οι υποδομές μας. Τόσο πιο μακριά θα φτάνουν τα έντυπά μας.

Όσο για τους ανυπόμονους που θα θέλανε να μας δούνε πρώτο θέμα τους συστήνουμε υπομονή. Ας

συμμετάσχουν στις διαδικασίες, ας αναλάβουν πρωτοβουλίες, ας βάλουν κι αυτοί λίγη πλάτη στο χτίσιμο του σωματείου κι ας αφήσουν τους από μηχανής θεούς στην άκρη. Στην πραγματικότητα που ζούμε κανείς δεν σου χαρίζει τίποτα χωρίς αντάλλαγμα. Κι εμείς δεν θέλουμε να δίνουμε δικαιώματα. Γιατί όταν δίνεις σε κάποιον το δικαίωμα να σε σχολιάσει ακόμη και θετικά δεν σημαίνει πως με ένα γύρισμα του τροχού δεν θα βρεθεί λάβρος εναντίον σου.

Κι εδώ ίσως ρωτήσει κάποιος. Κι όλα αυτά μας διασφαλίζουν από την αρνητική κριτική ή την διαστρέβλωση των μίντια;

Όχι. Όμως τουλάχιστον δεν θα έχουμε συναινέσει σε λογικές που εκ των προτέρων γνωρίζουμε πως αργά ή γρήγορα θα στραφούν εναντίον μας. Και το πιο σημαντικό, η επικοινωνία με τους συναδέλφους αλλά και την υπόλοιπη κοινωνία θα απορρέει από μας και τις διαδικασίες μας. Γιατί είναι άλλο να στηρίζεις στις δικές σου πλάτες κι άλλο στις πλάτες άλλων. Στην τελική οι δημοσιογράφοι που θέλουν να μας παρουσιάσουν, με τις καλύτερες προθέσεις εννοείται, ας παραθέσουν αυτούσιο το λόγο μας μέσα από τα κείμενα της συνέλευσης βάσης εργαζόμενων οδηγών δικύκλου που ούτως ή άλλως κυκλοφορούν δημόσια. Γιατί τέτοια εμμονή με τις συνεντεύξεις; Γιατί τέτοια εμμονή με τις προσωπικές ιστορίες, με τα πορτρέτα κι όχι με τους συλλογικούς αγώνες; Ας παρουσιάσουν τα κείμενα του κλαδικού, συνδικαλιστικού μας οργάνου. Αλλά μάλλον δεν πουλάει. Ο εργαζόμενος δεν πουλάει. Η άμεση δημοκρατία στα σωματεία δεν πουλάει. Οι διαδικασίες δεν πουλάνε.

Τουλάχιστον δεν πουλάνε τόσο, όσο τα δακρύβρεχτα στόρι με τα ντελίβερι μπόις, οι χαζορόκ προσεγγίσεις με τους μηχανόβιους κι άλλα τέτοια εμετικά. Γιατί, για εμετικά πρόκειται.

Και παραφράζοντας μια παλιά ρήση, "όταν δείχνανε στους δημοσιογράφους την εργατική τάξη, αυτοί κοίταγαν το lifestyle".

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΧΡΟΝΙΚΟ...

συνέχεια από την σελίδα 1

δεν καταγραφόταν πουθενά, οι εργαζόμενοι στο απέραντο εργοστάσιο των μεταφορών. Τα πρώτα χρόνια στελεχώθηκε κυρίως από νέους σε ηλικία εργαζόμενους που την είδαν είτε σαν δουλειά του ποδαριού είτε σαν δεύτερη (κυρίως ανασφάλιστη) απασχόληση. Αυτή η κατάσταση συν το γεγονός πως η εργασία με το μηχανάκι θεωρείται υποτιμητική (τελευταία λύση) άφησαν ένα τεράστιο πεδίο δράσης στην εργοδοσία να εφαρμόσει νέες πρακτικές και νέα εργασιακά καθεστώτα που θυμίζουν μεσαίωνα.

Οι ντελιβεράδες, οι κούριερ και οι εξωτερικοί είναι τα πρώτα "θύματα" της ΜΑΥΡΗΣ, ΕΥΕΛΙΚΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΦΑΛΙΣΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Οι πρώτες αντιδράσεις των εργαζόμενων του κλάδου μας, ξεκινούν από τις ταχυμεταφορικές εταιρείες και στα μέσα του '90 έχουμε τη συγκρότηση επιχειρησιακών σωματείων (ACS, SPEEDEX κ.τ.λ) που διεκδικούν καλύτερους όρους εργασίας και περισσότερα δικαιώματα που πολλές φορές συνοδεύτηκαν από αγωνιστικές

απεργίες. Πριν από μερικά χρόνια διάφορες επιτροπές και ομάδες εργαζόμενων έκαναν δειλά-δειλά την εμφάνισή τους και έβαλαν το ζήτημα της οργάνωσης όλων των εργαζόμενων με μηχανάκι για να αναδειχθούν τα ιδιαίτερα προβλήματα του επαγγέλματος και να ενωθούν οι εργαζόμενοι σε μια βάση που θα τους εκπράζει. Η εμφάνιση των caballeros, μιας πρωτοβουλίας που αγκαλιάστηκε από τους συνάδελφους, μιας πρωτοβουλίας που έβαλε με ζωντάνια το ζήτημα της οργάνωσης στους χώρους εργασίας. Η κλαδική συνείδηση που τόσο έλειπε άρχισε σιγά-σιγά να καλλιεργείται ανάμεσα στους ντελιβεράδες, τους κούριερ και τους εξωτερικούς και όλοι μαζί συνειδητοποίησαν την ανάγκη να αναδείξουν τα κοινά τους προβλήματα.

Η νέα αυτή πρωτοβουλία συσπείρωσε πάρα πολλούς εργαζόμενους και απέκτησε μια δυναμική που θα ζήλευε και ο πιο οργανωμένος και αγωνιστικός κλάδος εργαζόμενων. Στις 15 Μάρτη του 2006 πραγματοποιήθηκε η πρώτη προειδοποιητική απεργία που κάλεσαν

οι caballeros η οποία καλύφθηκε από το Εργατικό Κέντρο Αθήνας και στηρίχθηκε από τα ενεργά άτομα και τις συλλογικότητες του κλάδου. Η απεργία αυτή σηματοδότησε ένα νέο κύκλο αγώνων κι ανέβασε τον πήχη ακόμα πιο ψηλά με αιτήματα και διεκδικήσεις όπως: αναγνώριση ειδικότητας και ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά. Όμως η νέα πραγματικότητα απαίτησε και μια άλλου είδους οργάνωση. Η πλειοψηφία των εργαζόμενων έκφρασε την ανάγκη για σωματειακή οργάνωση κι έτσι ξεκίνησε μια κοπιαστική πλην όμως εποικοδομητική περίοδος συζητήσεων με τη μορφή ανοιχτών, αμεσοδημοκρατικών συνελεύσεων. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία που κράτησε οχτώ μήνες (με εβδομαδιαίες συνελεύσεις) πάρθηκαν όλες οι αποφάσεις που συνέταξαν το καταστατικό λειτουργίας του κλαδικού μας σωματείου που ονομάστηκε **Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου.**

Στις 9 Δεκέμβρη του 2006 έγινε πανηγυρική παρουσίαση του καταστατικού με την παρουσία

εκατοντάδων συναδέλφων και εξηγήθηκε λεπτομερώς η λογική και ο προσανατολισμός της συνέλευσης του σωματείου. Οι συνάδελφοι ενέκριναν, υπέγραψαν το καταστατικό (το οποίο έχει σταλεί στο πρωτοδικείο για επικύρωση) και ακολούθησε γιορταστική μοτοδιαδήλωση.

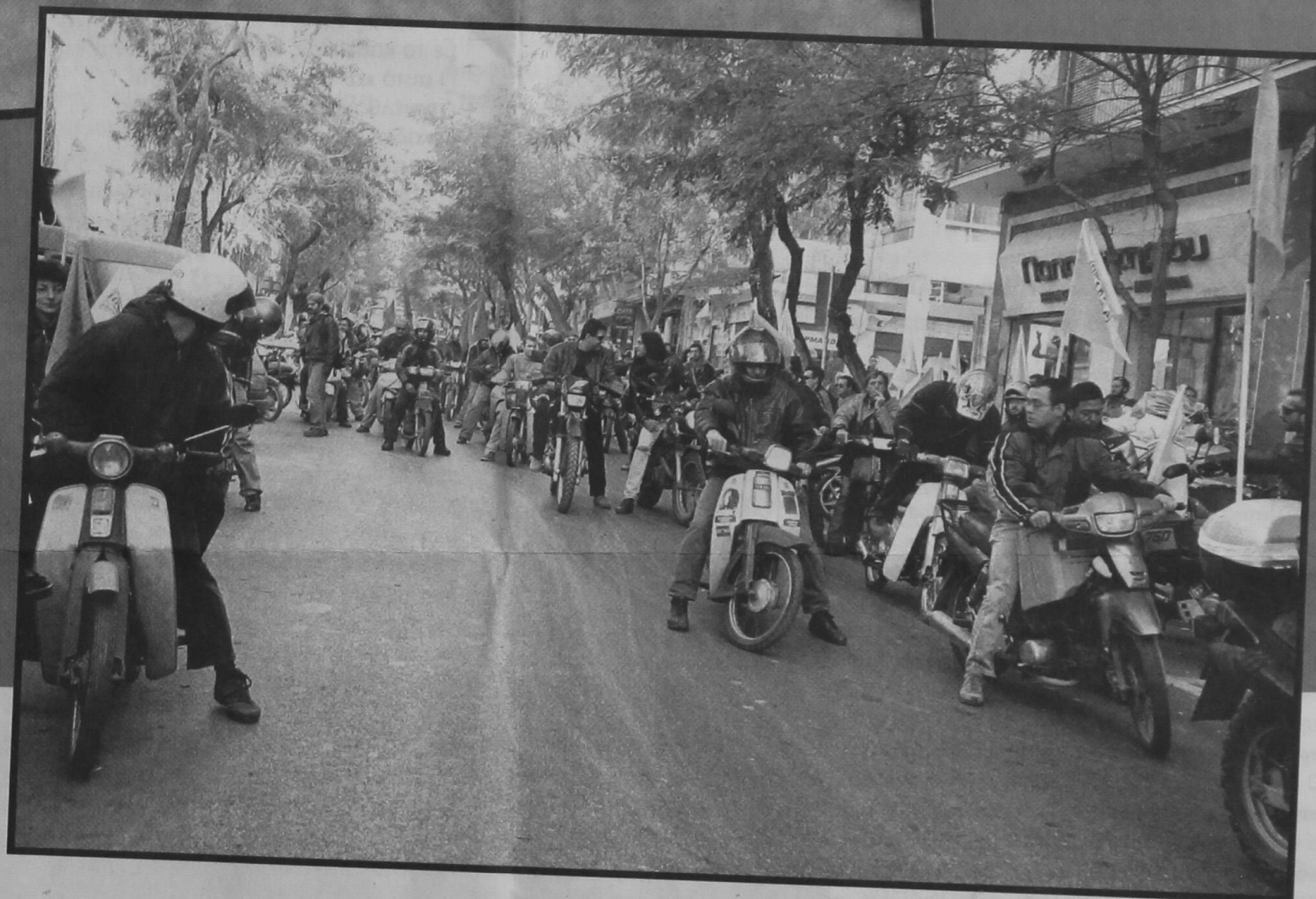
Εάν διαβάσει κάποιος το καταστατικό αλλά και από την ίδια τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για τη δημιουργία του, εύκολα καταλαβαίνει τη διαφορετική αντίληψη που εκπράζει. Η λογική του καταστατικού βασίζεται στην ισότιμη συμμετοχή των εργαζόμενων και παράλληλα προστατεύει τον αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα της συνέλευσης από επιδοξούς γραφειοκράτες. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το εγχείρημά μας δεν είναι καθόλου εύκολο και για να μπορέσει να λειτουργήσει απαιτείται η συμμετοχή όλων στις συνελεύσεις αλλά και στις δράσεις του σωματείου.

ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΟΥ.

απο την
πανηγυρική
μοτοπορεία
του σωματείου
9 - 12 - '06

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΑΠΟ "DELIVERY BOYS"

Σαν αφορμή για τα παρακάτω λεγόμενα μας, στάθηκε ένα άρθρο του περιοδικού "έψιλον" της εφημερίδας ελευθεροτυπία. Ξεκαθαρίζουμε πως είναι η πρώτη και ίσως η τελευταία φορά που μπαίνουμε στον κόπο να απαντήσουμε σε ανάλογα δημοσιεύματα. Στις 9 Δεκέμβρη του 2006 πραγματοποιήσαμε εκδήλωση-παρουσίαση καταστατικού του υπό ίδρυση σωματείου μας. Στη συνέχεια ακολούθησε δυναμική μοτοπορεία. Στην εν λόγω παρουσίαση, παραβρέθηκαν ο συντάκτης του άρθρου κι ένας φωτογράφος. Αφού ρώτησε κάποια πράγματα για τη συγκέντρωση και το σωματείο στη συνέχεια είπε να αυτοσχεδιάσει. Το αρθράκι που σέρβιρε και πούλησε στο ποικίλης ύλης ένθετο "έψιλον" ως "delivery boys" είναι επιεικώς ένα κακόγουστο κατασκευάσμα. Περιέχει τη γνωστή πετυχημένη συνταγή, συν βέβαια ένα καλό γλείψιμο στο μέσο, απαραίτητο σε κάθε επίδοξο, καριερίστα σκουπιδογράφο.

Ζεις με lifestyle κανόνες, γράφεις για lifestyle αναγνώστες, άρα υπάρχουν. Επιβάλλεται λοιπόν να ακολουθείς κάποια στάνταρντς. Μαχητικός μηχανόβιος, αντιστασιακός χώρος, ροκ υπόκρουση, πολύχρωμες σημαίες, μπόλικη αγανάκτηση και οργή, λίγο από αυτοοργάνωση και έτοιμο το γλυκό! Ο αναγνώστης έχει μια κατεύθυνση, ένα σημείο

αναφοράς, κάποιες ταμπέλες. Η αμφισβήτηση από όπου κι αν προέρχεται στις μέρες μας πουλάει! Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια λοιπόν. Ακολουθεί μια μικρή αναφορά στο "γιατί μαζεύτηκαν αυτοί οι τύποι;". "Ζητάνε κάτι;" "Στοχεύουν κάπου;" Εδώ έρχεται η κορύφωση με αποτυχημένο μελό δεκαετίας '60. Τα παιδιά που τρέχουν στους δρόμους και τη βροχή για ένα κομμάτι ψωμί και το όνειρό τους; Να έχουν ρεπό για να δουν τον Ολυμπιακό στο champions league! Αυτό κι αν είναι δυστυχία! Το άρθρο κλείνει θριαμβευτικά με την μοτοπορεία. Ένα πολύχρωμο τσούρμο από μηχανάκηδες που αναστάτωσαν με τις κόρνες τους και τις μουσικές τους, το κέντρο της Αθήνας. Δηλαδή κάτι μεταξύ περιοδεύοντος τσίρκου και lona parade σε χριστουγεννιάτικο φόντο. Μάγκες, έτοιμο το άρθρο, φάτε το.

Λοιπόν, επίδοξοι Dickens, απόγονοι του Φώσκολου και του big brother, εξηγούμαστε. Δεν είμαστε ούτε ο Μπάμπης ο μαλλιός, ούτε ο Μήτσος ο σουγιός, ούτε ο Νίκος ο ρόδας! Δεν είμαστε ούτε παρέλαση ούτε θιάσος. Δεν συμμετέχουμε σε reality show ούτε σε παράθυρα. Τέλος, δεν είμαστε ένα ακόμη ευκολοχώνευτο θεματάκι για τον κυριακάτικο καφέ του καθένα.

Είμαστε εργαζόμενοι σε ένα κλάδο που μαστίζεται χρόνια τώρα από εργασιακό

μεσαίωνα. Εργαζόμαστε στην παροχή υπηρεσιών κάτω από δύσκολες συνθήκες, με κακές αμοιβές, πολλές φορές και ανασφάλιστοι. Αυτά δεν είναι παρά λίγα από τα προβλήματά μας. Με το σωματείο θέλουμε να βάλουμε ένα τέλος σε αυτή την ασυδοσία, να σταθούμε όλοι μαζί και να διεκδικήσουμε όσα με το φόβο της απόλυσης και της ανεργίας μας στερούν.

Δηλαδή, το δικαίωμα σε ένα καλύτερο παρόν και μέλλον για μας και τις οικογένειές μας! Να το παλέψουμε, να μη μένουμε απαθείς περιμένοντας το τέλος που άλλοι θα αποφασίσουν για μας.

Εμείς από το σωματείο έτσι βλέπουμε τους εαυτούς μας και σε αυτή τη βάση συζητάμε. Οπότε, αν ξαναγράψετε για μας έχετε κατά νου τα παραπάνω!

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ-ΕΝΟΤΗΤΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

**ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΑΠΟ ΕΜΑΣ
ΓΙΑ ΕΜΑΣ.**

Η αφορμή ήταν η απεργία της Γ.Σ.Ε.Ε. στις 13 Δεκέμβρη. Ο συνάδελφος που δούλεψε στην Taste n' Diet αποφάσισε να συμμετάσχει στη απεργία.

Πράξη που αποδείχθηκε, ανάμεσα στ' άλλα, δοκιμασία για τη "δημοκρατικότητα" των αφεντικών του. Ελευθερία έχουμε, ο καθένας μπορεί να λείει και να κάνει ό,τι θέλει, αλλά όχι και να απεργεί. Έπρεπε λοιπόν να απαντήσουν σε αυτή την πρόκληση. Αν σήμερα απεργεί ένας, αύριο θα διεκδικούν δέκα, μεθαύριο...

Όχι, αυτά δεν τα σηκώνει η δημοκρατία της ελεύθερης αγοράς, του υγιούς ανταγωνισμού και της αποθέωσης της επιχειρηματικότητας.

Όταν η δημοκρατία κινδυνεύει από το "χάος" που προκαλεί η 24ωρη, υπενθυμίζουμε, απεργία της Γ.Σ.Ε.Ε. οφείλει και να προστατευθεί, ασκώντας πειθαρχικά μέτρα!

Την επομένη, 14 Δεκέμβρη, ο συνάδελφος κλήθηκε για επίπληξη "παράβασης καθήκοντος"... όπως πάντα.

Σχεδόν δυο χρόνια στη δουλειά, ο συνάδελφος δεν είχε δώσει δικαιώματα, τι κι αν ήταν συνεπής, τι κι αν ο προϊστάμενος είπε ότι είναι καλό παιδί. Την επίπληξη για "παράβαση καθήκοντος" ακολούθησε η μετάθεσις. Δυσμενής, όπως αρμόζει, όπως πάντα...

Στην εσωτερική αργκό των εργαζομένων της Taste n' Diet, η "μετάθεσις" αυτή μεταφράζεται στο σημείο κάτω απ' την πινέζα. Από το κατάστημα των Αγίων Αναργύρων, στο κατάστημα της Δάφνης. Σαν μετάθεση σε τάγμα ανεπιθύμητων. Όπως πάντα...

Ο συνάδελφος δέχτηκε να πάει, έδειξε όμως ότι δεν ήταν διατεθειμένος να

να παλέψει ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ για την αποζημίωση και την επαναπρόσληψή του. Μόλις τελείωσε την τοποθέτησή του, ακολούθησε ένας καταγισμός ερωτήσεων, ιδεών, προτάσεων, πώς θα μπορούσαμε να οργανώσουμε καλύτερα την απάντησή μας. Πώς μπορούμε να σταματήσουμε αυτό το... όπως πάντα. Και να το κάνουμε... ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ. Ποτέ ξανά υποχώρηση, ποτέ ξανά σκύψιμο το

ΚΑΝΕΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΜΕ ΜΗΧΑΝΑΚΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝ!!!

Υ.Γ.1 Περαστικά στο συνάδελφο, τη σύγκρουση με τα αφεντικά του ακολούθησε η σύγκρουση με τη μηχανή του. Του ευχόμαστε ολόψυχα σιδερένιος και γρήγορα κοντά μας

Υ.Γ.2 Η Γ.Σ.Ε.Ε., στις δύο 24ωρες απεργίες το χρόνο που κηρύσσει, συμμετέχουν εργαζόμενοι, και καλά κάνουν, οι οποίοι δεν έχουν σωματείο στο χώρο τους. Τόσα χρόνια με τόση εμπειρία, χρήματα, δικηγόρους, σχέσεις κλπ και δεν έχει καταφέρει να φτιάξει ένα μηχανισμό, ώστε να καλύπτονται οι εργάτες που κατεβαίνουν στις απεργίες που καλεί. Έτσι ώστε να μην μπορεί ο κάθε εργοδότης να απειλεί, να μεταθέτει, να απολύει τον απεργό κατά παράβαση του Άρθρου 23, παρ. 1 και 2 της Εργατικής Νομοθεσίας. Ασφαλώς, ανάμεσα σε τόσες χιλιάδες εργαζόμενους, κάποιες περιπτώσεις θα διέφευγαν της προσοχής σας, αλλά είναι άλλο αυτό και άλλο να μην υπάρχει ΜΙΑ περίπτωση όπου να έχετε καλύψει, εδώ και 20 χρόνια, κάποιον courier, delivery ή εξωτερικό υπάλληλο που υπέστη την οποιαδήποτε δίωξη για συμμετοχή σε απεργία της Γ.Σ.Ε.Ε.

Taste n' Diet: Χορτάστε Αδυνάτισμα κι Απολύσεις...

υποκύψει. Ήταν φανερό για τα αφεντικά. Την επόμενη φορά θα ξανααπεργούσε! Δεν έφτανε ούτε η "επίπληξη", ούτε η "μετάθεσις", αλλά η προβοκάτσια. Βρέθηκαν οι ρουφιάνοι, κατήγγειλαν ότι ο συνάδελφος λουφάρει κι η ετυμηγορία ήταν έτοιμη, εντάξει δεν τον έβαλαν και φυλακή. Είπαμε έχουμε δημοκρατία. Τον απέλυσαν, όπως πάντα...

Κάπου εδώ θα τελείωνε κι ιστορία, όπως κάπως έτσι τελειώνουν ανάλογες ιστορίες εδώ και χρόνια. Όμως ο συνάδελφος αποφάσισε να παρέμβει, να βρει τρόπο να παλέψει. Ήρθε στην πρώτη συνέλευση της νέας χρονιάς του σωματείου μας, είπε την ιστορία του και έκφρασε τη θέλησή του

κεφάλι, ποτέ ξανά διατάζει!

Είναι αλήθεια ότι μείναμε παραπάνω εκείνο το βράδυ, αλλά γουστάραμε!

Δυο μέρες μετά επισκεφθήκαμε το κατάστημα της Taste n' Diet στους Αγίους Αναργύρους αναζητώντας τα αφεντικά. Μοιράσαμε την προκήρυξη στους υπόλοιπους εργαζόμενους του καταστήματος, όπου έτυχε θερμής υποδοχής. Διαπιστώσαμε επίσης και καταγράψαμε και τη γνωστή κομπίνα με το καθεστώς ωρομίσθιας εργασίας. Γι αυτό και για άλλα τέτοια, θα επανέλθουμε. Κυρίως όμως, οι δεκάδες συνάδελφοι που συμμετείχαμε στη διαμαρτυρία, μέσα κι έξω από το κατάστημα της Taste n' Diet, στείλαμε ένα ξεκάθαρο μήνυμα.

ΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ

(από τις πάμπολλες παρόμοιες μέχρι σήμερα)

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ

(απ' αυτές που σα σωματείο θα κάνουμε από δω και στο εξής)

Οι εργοδότες, σ' όλες τις δουλειές που δουλεύουμε με μηχανάκι, χαίρονται πολύ εδώ και 2 δεκαετίες. Καθώς είμαστε συνήθως ο καθένας μόνος του, μας αντιμετωπίζουν σαν ανταλλακτικά στ' αμάξια τους. Κι ακόμα χειρότερα. "Φύγε εσύ" - "Έλα εσύ" - "Εσύ είσαι φρόνιμος, μου κάνεις" - "Εσύ αρρώστησες, σε απολύω". Δικαιώματα; Μόνο για τ' αφεντικά. Υποχρεώσεις; Μόνο για εμάς. **Αλλά οι καιροί αλλάζουν.** Πιο σωστά: **τους καιρούς τους αλλάζουμε!**

Να μια περίπτωση: ο συνάδελφος Χ δούλεψε για σχεδόν 2 χρόνια στην αλυσίδα "φαγητού διαίτης" Taste & Diet. Διανομέας. "Delivery boy"... Μ' αυτά τα τεράστια χρωματιστά κουτιά από πίσω, σαν ημιφορτηγό, με λεπτότητα γκαρσονιού... Με σύμβαση εργασίας "ωρομίσθιου", όπως όλοι στην εταιρεία, αν και έχουν σταθερό ωράριο ("ωρομίσθιοι": μια απ' τις προσοδοφόρες ιδέες των εργοδοτών, για να δουλεύουμε όσο πιο φτηνά γίνεται...).

Ο συνάδελφος Χ έκανε κάτι που ενοχλούσε τους ιδιοκτήτες της εταιρείας και όλη την διοικητική ιεραρχία: απεργούσε, στις (λιγοστές έτσι κι αλλιώς) απεργίες της γαστε. **Απεργία;** Το κόκκινο πανί για τους εργοδότες. Τους θυμίζει πως δεν έχουν να κάνουν με "παιδιά" που "κάνουν θελήματα". Τους θυμίζει πως δεν έχουν δούλους, όπως θα ήθελαν. **Απεργία;** Και μόνο στην προοπτική μιας απεργίας στο μαγαζί τους, στην οποία επιχείρηση, μικρή, μεσαία, μεγάλη, οι εργοδότες κλωμιάζουν.

Ο συνάδελφος Χ συμμετείχε στη γενική απεργία (που κήρυξε η γαστε) στις 13/12/06. Τ' αφεντικά της Taste & Diet έβαλαν μπροστά τη διαδικασία να ξεφορτωθούν τον "ενοχλητικό". Με τους τρόπους που συνήθως χρησιμοποιεί ο καθένας στη θέση τους. Πρώτα "επιπλήξεις": δεν δουλεύεις καλά... Ύστερα "δυσμενή μετάθεση"... Τελικά, όταν ο συνάδελφος Χ έλειψε μια μέρα, δυο "βαλτοί" (τσιράκια δηλαδή) τον είδαν τάχα να πηγαίνει στη δουλειά και να τα παρατάει... Ααααα!... "Αυτό πια; Σηκώνει απόλυση"... Μόνο 15 μέρες μετά την απεργία... Για το "ξεκάρφωμα".

Απόλυση; Απόλυση λόγω απεργίας; Μπορεί ο καθένας να ακουρήσει το κεφάλι του συγκαταβατικά, να σηκώσει τους ώμους; Όχι! Μπορούσε χτες, μπορούσε πριν έξι μήνες, μπορούσε πριν ένα χρόνο... **αλλά όχι πια!** Γιατί τώρα υπάρχει η συλλογική εργατική αυτοοργάνωση όλων μας. Υπάρχει το σωματείο όλων μας, κούριερ, ντελιβεράδων, "εξωτερικών".

Υπάρχει η **Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου.**

Υπάρχει, σα να λέμε, ένας καινούργιος παράγοντας κόντρα σε όλες τις βολικές (στους εργοδότες) νόρμες στις δουλειές που κάνουμε:

ΟΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΜΑΣ ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΩΝ.

Μια απόλυση... Δεν τρώμε κανά παραμύθι πως "τα καταστροφικά που πάθαμε άμα μας απολύσουν"... αν και συχνά συμβαίνουν και καταστροφές. Αλλά δεν ξεκινάμε απ' τη

φρίκη. Το πράγμα είναι εντελώς διαφορετικό. Δουλεύουμε από ανάγκη, για μεροκάματα / ψίχουλα, όπως χιλιάδες, εκατομμύρια άλλοι, σε άθλιες και επικίνδυνες συνθήκες, με "σχέσεις εργασίας" κομμένες και ραμμένες στα συμφέροντα των αφεντικών - **αλλά αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι είμαστε "φτηνοί". "Αναλώσιμοι".** Κουβαλάμε, σερβίρουμε, παραδίδουμε, παραλαμβάνουμε και τρέχουμε - τρέχουμε - τρέχουμε... αλλά δεν είμαστε cartoon. Δουλεύουμε όπως εκατομμύρια άλλοι και άλλες, είμαστε οι ουσιαστικοί παραγωγοί του πλούτου (ποιός δημιουργεί τον πλούτο αν όχι οι εργάτες και οι εργάτριες;) και έχουμε χιλιάδες λόγους να είμαστε θυμωμένοι για την σε βάρος μας λεηλασία. Κι έναν ακόμα μέσα σ' αυτούς τους χιλιάδες: όταν ακούμε, "ευγενικά" ή όχι δεν κάνει διαφορά, αυτό το "άντε ρε πήγαινε από 'κει..." **Αυτή είναι η ηχώ κάθε απόλυσης, αυτό είναι το κυριολεκτικό νόημά της. "Άντε ρε... Ωρομίσθιε... Εργάτη... Ψόφα πιο πέρα..."** Το αφεντικό προστάζει. Κι όταν το αφεντικό προστάζει "άντε ρε από 'κει" εμείς πρέπει να το βουλώνουμε, και να κλαψουρίζουμε... "πο πέρα"... Μη χαλάμε και το "καλό κλίμα" της δουλειάς, ε; "Πιο πέρα"... Στην μπάντα, μην εμποδίζετε: περνάει το δίκιο του αφεντικού...

Μια απόλυση λοιπόν. Αλλά και χίλιοι λόγοι ν' αρχίσουμε να βάζουμε τα πράγματα στη θέση τους. **Στις 8/1/07, μερικές δεκάδες συνάδελφοι / μέλη του σωματείου, πρωί πρωί, έξω και μέσα στο "τμήμα" της Taste & Diet που δρομολόγησε την απόλυση του συναδέλφου Χ, πληροφόρησαν τους αρμόδιους "τμηματάρχες" πως αλλάζουμε τους καιρούς. Τους πληροφόρησαμε πως ο "άντε ρε..." τελειώνει, σβήνει από τον χάρτη. Τους πληροφόρησαμε ότι κανένας δεν είναι μόνος του. Και πως θα ήταν καλύτερα να πάρουν πίσω στη δουλειά τον συνάδελφο Χ...**

Τα είπαμε αυτά δυνατά και όμορφα. Όπως αρμόζει στην περίπτωση. Θα δούμε αν ακούστηκε.

Μπορεί να συνεχίσεις να σκέφτεσαι, τώρα που διάβασες τα παραπάνω, "και τι με νοιάζει εμένα". Χμμμ... Αν όχι για τίποτα άλλο, για έναν λόγο που αρχίζει με "γαμώτο". Είναι ζήτημα προσωπικού "γαμώτο", το λιγότερο (στην πραγματικότητα είναι ζήτημα ενός τεράστιου συλλογικού "γαμώτο", αλλά το θηρίο της τάξης μας φτιάχνεται από πολλές μικρές φωτιές, πολλές μικρές φωτιές σαν αυτές που κουβαλάει ο καθένας μέσα του): σ' αυτόν τον κόσμο, στον κόσμο που ζούμε και πεθαίνουμε για "τα προς το ζην", δεν είμαστε θεατές. Κι όποιος είναι στο μεροκάματο και νομίζει ότι μόλις τελειώσει η παράσταση θα φύγει ήσυχος ήσυχος, την έχει πατήσει άσχημα: η μπουλντόζα της κερδοφορίας του αφεντικού περνάει από πάνω του κάθε μέρα, τον λιώνει σιγά σιγά... Και τέλος δεν έχει η σιωπή του... Ούτε έλεος.

Λοιπόν, όσο κι αν στραβώνουν οι σκελετοί μας πάνω στα μηχανάκια (σίγουρα στραβώνουν πιο γρήγορα απ' ότι οι σκελετοί των μηχανών) θέλουμε το κεφάλι μας ψηλά. Όσο πιο ψηλά γίνεται. Πολύ ψηλότερα από εκείνους που μας εκμεταλλεύονται. Για να βλέπουμε τον ορίζοντα.

Αν είναι να σε νοιάζει κάτι, απ' αυτό το σήκωμα του κεφαλιού θα αρχίσει. Μια απάντηση χρωστάει ο καθένας μας στο "τι με νοιάζει", έτσι δεν είναι; Και δίνοντάς την διαλέγει δρόμο: ή με τους εργοδότες, τους τμηματάρχες, τους τσάτσους και τους ρουφιάνους; ή με το δίκιο των εργατών. Αυτά. Και καλό δρόμο.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ

8/1/2007

Είναι το πρώτο μας φύλλο, είναι η πρώτη εφημερίδα ενός σωματείου εργαζομένων με δίκυκλο. Η συνέλευση βάσης εργαζομένων οδηγών δίκυκλου είναι το πρώτο κλαδικό σωματείο που ενώνει εξωτερικούς, ταχυμεταφορείς και ντελιβεράδες.

Πρώτη προσπάθεια που θέλει την βοήθεια σου, την στήριξη σου, όχι για να πατήσουμε στους ώμους σου αλλά γιατί ήμαστε όλοι τα πόδια, τα χέρια, οι ώμοι... αυτού του εγχειρήματος. Για αυτό επικοινωνήσε μαζί μας με κείμενα, καταγγελίες, απόψεις, φωτογραφίες, σκίτσα, παράπνοια ή οτιδήποτε άλλο στην **Τ.Θ.26025 Τ.Κ.10022 ΑΘΗΝΑ.**

Για τους πιο χαι-τεκ στείλτε: **sto reladi@yahoo.com** άντε και καλή μας αρχή...

